

Треба зазначити, що за роки незалежності сектор приватної медицини розвивався без загальнодержавної програми фінансової підтримки. Головною причиною, на наш погляд, є те, що приватній медицині надається другорядна роль у формуванні здоров'я населення.

Список використаних джерел:

1. Вовк С.М. Системні трансформації охорони здоров'я: монографія / С.М. Вовк. Донецький державний університет управління, МОН України. Кривий Ріг : вид. Р. А. Козлов. 2017. 315 с.
2. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики : Постанова Кабінет Міністрів України від 02.03.2016 р. № 285. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/285-2016>
3. Міністерство охорони здоров'я України : веб-сайт. URL: <http://www.moz.gov.ua/ua/portal/>
4. Державна служба статистики України: веб-сайт. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua>
5. Голованова І.А., Краснова О.І. Значення приватної медицини в системі охорони здоров'я України. Економіка і право охорони здоров'я. 2016. № 1 (3). С. 22–24.

Андрій ЛЮБИЙ

здобувач освітньо-професійної програми

«Державна служба», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., доцент, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ

Руслан АВГУСТИН

**ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ ДЕРЖАВНОЇ
ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ**

Ефективне виконання завдань і повноважень територіальних органів Міністерства юстиції України у сфері забезпечення примусового виконання рішень прямо залежить від формування та злагодженого функціонування відповідних професійних структурних підрозділів, вузькоспеціалізованих за даним напрямом діяльності [1, с.153]. При цьому сучасні процеси реформування системи органів юстиції (наприклад, ліквідація органів юстиції районного рівня), зміни у повноваженнях і порядку їх реалізації (зокрема, у зв'язку з проведенням антитерористичної операції у східних областях України) мають наслідком досить високу динаміку оновлення організаційної структури територіальних органів Міністерства юстиції України. Разом з тим на сьогодні статус підрозділів

державної виконавчої служби визначається неупорядкованою сукупністю різних відомчих і локальних правових актів, виявляючи певні прогалини регулювання та неповну узгодженість організаційної структури з повноваженнями територіальних органів юстиції. А відтак, в контексті вдосконалення статусу та підвищення продуктивності діяльності територіальних органів Міністерства юстиції України і вбачаються актуальними питання статусу їх підрозділів державної виконавчої служби.

Підрозділи державної виконавчої служби є невід'ємною складовою структури територіальних органів юстиції. При цьому навіть коли у 2011-2015 рр. Державна виконавча служба України була виділена зі складу Міністерства юстиції України та діяла як окремий центральний орган виконавчої влади, на місцевому рівні управління та відділи державної виконавчої служби згідно зі своїми Положеннями, затвердженими наказом Міністерства юстиції України від 10.04.2012 р. № 549/5 [2], залишалися структурними підрозділами відповідних територіальних органів юстиції.

Внаслідок ліквідації територіальних органів юстиції районного рівня до складу головних територіальних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі входять як відповідне Управління державної виконавчої служби, так і відділи державної виконавчої служби (у регіоні). Така інтеграція до структури головних територіальних управлінь юстиції місцевих відділів державної виконавчої служби, з одного боку, дещо наближає їх та спрощує механізм управління ними, але, з іншого боку, значно збільшує навантаження на головні територіальні управління юстиції щодо керівництва такими їх чисельними і територіально відмежованими підрозділами. Вказане актуалізує необхідність напрацювання дієвої практики управління мережею місцевих відділів державної виконавчої служби, в контексті чого доцільною є проробка питання включення місцевих відділів державної виконавчої служби до складу Управління державної виконавчої служби (яке і так організує, контролює та координує їх діяльність), що сприятиме централізації керівництва підрозділами державної виконавчої служби та їх подальшій інституалізації у структурі територіальних органів Міністерства юстиції України. Крім того, зауважимо, що сьогодні з огляду на запровадження інституту приватних виконавців не вбачається нагальної потреби у запропонованому С. В. Олефіренко [3, с.128] збільшенні кількості відділів державної виконавчої служби та чисельності державних виконавців.

Управління та відділи державної виконавчої служби головних територіальних управлінь юстиції з Департаментом державної виконавчої служби Міністерства юстиції України складають окрему цілісну функціонально-організаційну підсистему в межах єдиної системи органів юстиції України. В її

основу насамперед покладена органічно поєднана подвійна підпорядкованість управлінь і відділів державної виконавчої служби головним територіальним управлінням юстиції та профільному Департаменту Міністерства юстиції України.

Особливістю такої підсистеми порівняно з іншими підрозділами територіальних органів юстиції є її більш висока організованість внаслідок законодавчого врегулювання статусу державної виконавчої служби як суб'єкта примусового виконання судових рішень і рішень інших органів. Разом з тим таке законодавче регулювання у дійсності досить обмежено визначає деякі основи та гарантії функціонування державної виконавчої служби, предметно не закріплюючи місце та види органів державної виконавчої служби в системі органів юстиції, їх завдання і повноваження, а також статус керівництва. При цьому, як суттєвий недолік маємо зауважити невизначеність у Законі [5] хоча би у загальних рисах компетенції територіальних органів юстиції з організації, керівництва, координації та контролю діяльності органів державної виконавчої служби, яка раніше була викладена у ст. 5 Закону України від 24.03.1998 р. № 202/98-ВР [4].

Вищевказані елементи статусу органів державної виконавчої служби могли би бути відображені у майбутньому Законі України про систему органів юстиції, проте сьогодні вони закріплюються на підзаконному рівні Типовими положеннями, затвердженими наказом Міністерства юстиції України від 20.04.2016 р. № 1183/5 [6] і актами конкретних територіальних органів юстиції. Тут необхідно погодитись із Д. В. Сіверіним [7, с. 681], що всебічне законодавче удосконалення діяльності органів державної виконавчої служби сприятиме підвищенню ефективності їх роботи та, як результат, забезпеченню гарантій захисту прав і інтересів громадян та юридичних осіб у виконавчому провадженні.

Визначений пунктом 4 Типового положення від 20.04.2016 р. [6] перелік повноважень Управління державної виконавчої служби України визначає його діяльність переважно з організації та контролю здійснення примусового виконання рішень, у тому числі організовує інформаційне забезпечення виконавчого провадження та забезпечує ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень. Разом з тим такі повноваження Управління державної виконавчої служби в основному є недостатньо конкретними (наприклад, з організації здійснення примусового виконання рішень) та дублюють один одного (контроль «здійснення примусового виконання рішень», «вчинення виконавчих дій», «додержання законодавства про виконавче провадження» і тощо). Водночас попри цілком однозначне завдання Управління державної виконавчої служби по здійсненню примусового виконання рішень та включення

до його складу відділу примусового виконання рішень зазначене Типове положення від 20.04.2016 р. [6] не містить повноважень Управління державної виконавчої служби щодо виконання такого завдання. В іншому ж структурна організація Управління державної виконавчої служби загалом відповідає його завданням і повноваженням, включаючи згідно з Типовою структурою від 1.03.2016 р. [8], крім відділу примусового виконання рішень, також і відділ організації та контролю за виконанням рішень і відділ (сектор) аналітики та статистики.

Невід'ємною складовою ефективного виконання повноважень Управління державної виконавчої служби виступає його щільна взаємодія як з іншими підрозділами головного територіального управління юстиції, так і з різними органами публічної влади та організаціями. При цьому зауважимо, що тут має йтися про взаємодію не лише з місцевими органами та організаціями (як це передбачено п. 8 Типового положення від 20.04.2016 р. [6]), а і з відповідними інституціями загальнодержавного рівня та інших регіонів, якщо цього потребує виконання повноважень підрозділів територіальних органів юстиції. Те ж саме загалом стосується й Управління державної реєстрації головних територіальних управлінь юстиції. До особливостей організації діяльності підрозділів державної виконавчої служби також відноситься спеціальний статус основної частини їх працівників – державних виконавців. На сьогодні державні виконавці насамперед є державними службовцями, на яких поширюються загальні вимоги і правила законодавства про державну службу. Проте підвищена відповідальність та складність роботи державних виконавців також зумовлює й деякі додаткові законодавчі гарантії їх статусу. Зокрема, до них відноситься нерозголошення професійної таємниці, заборона огляду і вилучення документів виконавчого провадження, виплата винагороди за вчинення виконавчих дій, право на першочергове забезпечення службовим житлом тощо. Чинний Закон [5] порівняно з попереднім Законом України від 24.03.1998 р. № 202/98-ВР [4] вже не містить таких архаїзмів, як право на першочергове встановлення квартирних телефонів, проте і він переобтяжений низкою норм, що розкривають начебто специфіку статусу державних виконавців, але насправді відтворюють базові гарантії статусу державних службовців (перебування державного виконавця під захистом держави, заборона втручання у його діяльність, відповідальність за вчинення щодо нього правопорушень тощо).

У будь-якому випадку реальність таких гарантій статусу державних виконавців та інших працівників територіальних органів юстиції вимагає детального підзаконного врегулювання змісту відповідних гарантій та порядку їх практичної реалізації. Вирішення також потребує й зауважена Ф. В. Бортняк [9] проблема значної плинності кадрів у державній виконавчій службі, зумовлена

недосконалістю існуючої системи їх соціально-правового захисту.

Таким чином, підрозділи державної виконавчої служби територіальних органів Міністерства юстиції України є високоорганізованими (порівняно з іншими підрозділами) фаховими спеціалізованими підрозділами за відповідними напрямками їх діяльності, що загалом забезпечують реалізацію визначених завдань і функцій територіальних органів юстиції. Досить позитивною є практика затвердження єдиної Типової структури територіальних органів юстиції та Типового положення про управління державної виконавчої служби, що дозволяє забезпечити одноманітність організації діяльності територіальних органів юстиції України. Вдосконалення організації діяльності підрозділів державної виконавчої служби територіальних органів юстиції першочергово має бути спрямоване на розширення законодавчого регулювання системи, завдань і повноважень органів державної виконавчої служби та статусу їх керівництва; детальне врегулювання основних засад взаємодії та відповідальності цих підрозділів; розширення видів і форм контролю за державною виконавчою службою; підвищення соціально-правових гарантій діяльності державних виконавців.

Список використаних джерел:

1. Августин Р. Р. Теоретико-методологічні засади та прикладні інструменти державної політики системної детінізації економічних відносин в Україні: монографія. Тернопіль : Крок, 2017. 309 с.
2. Про затвердження Положення про управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби : наказ Міністерства юстиції України від 10.04.2012 р. № 549/5. *Офіційний вісник України*. 2012. № 31. Ст. 1148.
3. Олефіренко С. Забезпечення легітимності головних управлінь юстиції в контексті основних напрямів їх діяльності. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2014. Вип. 1. С. 125-133.
4. Про державну виконавчу службу : закон України від 24.03.1998 р. № 202/98-ВР. *Офіційний вісник України*. 1998. № 15. Ст. 566.
5. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII. *Офіційний вісник України*. 2016. № 53. Ст. 1851.
6. Про затвердження Типового положення про управління державної виконавчої служби головних територіальних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі : наказ Міністерства юстиції України від 20.04.2016 р. № 1183/5.

Офіційний вісник України. 2016. № 31. Ст. 1254.

7. Сіверін Д. В. Завдання та функції органів державної виконавчої служби: сучасний стан та перспективи. *Форум права*. 2012. № 3. С. 677-682.

8. Про Типову структуру головних територіальних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі : наказ Міністерства юстиції України від 01.03.2016 р. № 571/5. *Офіційний вісник України*. 2016. № 17. Ст. 699.

9. Бортняк Ф. В. *Форми та методи діяльності державної виконавчої служби* : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.07; Київський нац. ун-т внутр. справ. К., 2008. 16 с.

Віталій МАРИНОВСЬКИЙ

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Григорій Монастирський

СУТЬ, ОСОБЛИВОСТІ ТА МЕХАНІЗМ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ПИТАННЯХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ МІСТА

Поступ Україна на шляху економічного зростання, перспектива інноваційного розвитку національної економіки невіддільні від інтересів і потреб всебічного розвитку людини, забезпечення права кожного громадянина на достатній життєвий рівень, а отже, повинні спрямовуватися на вдосконалення формування стратегії регіональної соціальної політики. Така політика передбачає комплекс соціально – економічних заходів держави, суб'єктів підприємницької діяльності, а також профспілок, політичних партій і громадських організацій, чия діяльність спрямована на послаблення нерівності у розподілі доходів та майна, на захист населення від масового безробіття, значного і необґрунтованого підвищення цін, на забезпечення доступу всіх верств населення до отримання якісної освіти, медичних послуг тощо.

В Україні соціальна політика означає передусім діяльність держави (на всіх її рівнях) та органів місцевого самоврядування, спрямовану на утвердження соціальної справедливості у суспільстві, тобто вона зорієнтована не просто на послаблення, а на значне зниження нерівності в розподілі доходів майна, на подолання бідності, забезпечення доступу дітей найбільш вразливих верств населення до отримання якісної безоплатної вищої освіти і медичних послуг, а також істотне зменшення масового безробіття тощо.